

DEMÀ
Xavier Bosch

Bibiana Ballbè

"Tots estem bojos"

Joana Santamans 34 anys. Artista. Mirada màgica, sortides aspres. Ha viscut a Esparreguera i Londres; Hostalets de Pierola i Nova York. Pinta sobre suports que troba pel carrer i els exposa en galeries. Estil naïf i urbà. Fort i vulnerable. És nocturna però no té res de vampira. Crida i es queda afònica. Clara i pràctica. Respira i domina el silenci. Olora la tinta xinesa i camina descalça. Col·leccionista i recol·lectora. Positiva i emprenedora. Té pocs secrets. I entén la vida a través de l'art. Dissabte inaugura l'exposició *Contes a quatre mans* amb l'artista Paula Bonet.

Pujo escales amunt fins a un àtic. El tacte fred de la barana, els esglaons desiguals. La porta entreoberta, entro. A terra, rastres de pinzells i pintura. Al final del passadís, ella i les seves faldilles. Miro al seu voltant: la Joana viu al país de les meravelles. Una reflexió en silenci i una pregunta en veu alta: ¿És difícil fer-se un nom en el món de l'art? Sí. A Barcelona hi ha més artistes que galeries. I quan les galeries són més importants que els artistes és que alguna cosa va malament. Què és l'art? L'art és la veritat. Tan senzill i complex com això. Passo la mà pel relleu d'una pintura que hi ha a la paret. L'art comença pel tacte. ¿S'hauria de poder tocar? Sí: jo deixo tocar els meus quadres. Però sobretot, l'art ha de tocar l'ànima: emocionar i fer volar.

PUNT I FINAL. El pis és un laberint d'habitacions i al passadís s'hi acumulen quadres. Uns sobre els altres. Cada un explica una història: un principi, un final. ¿És difícil acabar una obra? Sí. És trist posar punt i final a les coses en general però s'ha de fer per poder començar noves històries. ¿T'inventes històries a vegades? Em mira, múrria, i diu: Si et digués que no menteixo t'estaria mentint. ¿Els teus quadres plantegen preguntes o donen respostes? Les dues coses: un quadre em porta a un altre; és tot part d'un procés. Pintar és despullar-se? Sí: despullar-se de l'ego; buscar l'essència per tocar l'ànima de l'espectador. S'han de destruir totes les barreres perquè comuniqui.

En mans de la Joana tot acaba entrant en una dimensió fantàstica. FERRAN FORNÉ

GRIMM I GENI. En mans de la Joana tot acaba entrant en una dimensió fantàstica en forma de murals, grafitis o il·lustracions. ¿Has tingut una vida de conte? Si parlem d'un conte dels germans Grimm, sí: un conte de veritat, en què passen coses meravelloses i també coses dures. ¿Ets tan pura com sembles? Polida, sí; pura, intento ser-ho cada dia més, però encara tinc feina a fer. Què et queda per ser allò que vols ser? Superar la por, el mal geni, la tensió, la inseguretat, el dubte, el meu estómac sensible i el meu cos fràgil. Ja ho veus, una feinada.

TOTS SOM UN. Miro els quadres i els quadres em miren a mi. Penso si la mirada modifica el quadre. I pregunto: ¿L'observant modifica l'observat? Sí. I l'observat a l'observant. Tot està interconnectat. ¿Tots som un? Exacte. I la consciència ho pot modificar tot. ¿Pensem el que sentim o sentim el que pensem? Les dues direccions són vàlides: si penses en coses que et fan molta por segurament acabaràs sentint por i si sents por probablement es dispararan tota una sèrie de pensaments terrorífics a la teva ment. Tendim a amplificar-ho tot. La Joana, noia de passions i obsessions: ¿diries que existeix la gent normal? Crec que en aparença la majoria de gent fa coses normals però la realitat és que ningú s'escapa de la neurosi: tots estem més bojos del que ens pensem.

MORT I VIDA. La Joana fa servir la música per tapar el soroll i es mou millor en el silenci que en el desordre. Para i pensa. Respira i medita. Quines obsessions et persegueixen? L'ordre. Fins i tot quan estic en un restaurant a vegades m'autoobservo ordenant els objectes que hi ha sobre la taula. ¿Altres obsessions? Treure la pols, rentar-me les dents i les mans, pintar-me els ulls i les ungles, fer el llit quan em desperto, repetir-me mentalment converses intenses o conflictives, donar moltes voltes a les coses i preocupar-me pel futur. ¿Et preocupa la mort? Més que preocupar-me, m'ocupa. Què tens pendent de fer abans de morir? Aprendre a estar en pau per morir serena.